

Kus me, Annabel

Eloisa James

Kus me, Annabel

Vertaald door Toby Visser

SAGA Egmont

Kus me, Annabel

Vertaald door Toby Visser

Originele titel *Kiss Me, Annabel*

Originele taal *Engels*

Eerste druk juli 2025

Cover image: Shutterstock en Unsplash

Copyright © 2005, 2025 Eloisa James en SAGA Egmont

ISBN: 9788727274492 (POD paperback)

ISBN: 9788726757064 (e-book)

ISBN: 9788728522110 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Deze Kus is voor jou!

1

Londen

April, 1817

Op de dag dat de Schot naar het bal van lady Feddrington kwam, besloot Annabels zuster hem haar deugdzaamheid te schenken, en Annabel besloot hem *niet* haar hand te geven als hij haar ten huwelijk zou vragen.

In geen van beide gevallen had de Schot te kennen gegeven een bijzondere belangstelling te hebben om dergelijke intieme activiteiten met een van de gezusters Essex te ondernemen, maar zijn deelneming werd als vanzelfsprekend beschouwd. Deze beide beslissingen werden natuurlijk genomen in de damessalon, waar tijdens een bal nou eenmaal alle belangrijke zaken worden besproken.

Het was in die tussenuren, wanneer de aanvankelijke opwinding wat is vervaagd en de vrouwen het ongemakkelijke gevoel hebben dat hun neus glimt en dat hun lippen bleek zijn.

Annabel keek in de damessalon en zag dat de ruimte leeg was. Ze ging voor de grote toilettafel zitten, keek in de spiegel en deed een poging haar weerbarstige krullen vast te spelden zodat ze gedurende de rest van avond boven haar schouders zouden blijven. Haar zuster Imogen, lady Maitland, plofte naast haar neer.

‘Dit bal is niets meer dan een broedplaats voor parasieten,’ zei Imogen, terwijl ze fronsend naar haar spiegelbeeld keek. ‘Lord Beekman heeft me tweemaal ten dans gevraagd. Alsof ik ooit in overweging zou nemen met die dikke pad te dansen. Hij zou het lager moeten zoeken... misschien in de bijkeuken.’

Ze zag er fantastisch uit, een paar glanzende zwarte krullen vielen tot op haar schouders, en de rest was hoog op haar hoofd vastgespeld. Haar ogen vonkten van ongenoegen omdat ze te veel aandacht kreeg. Ze straalde de woede uit van een jonge Helena van Troje, die door de Grieken uit haar thuisland werd weggevoerd.

Het moest tamelijk ergerlijk zijn, dacht Annabel, om al die emoties nergens op te kunnen richten, behalve op onoplettende heren die niets beters te doen hadden dan je ten dans vragen. ‘Er bestaat natuurlijk een kans dat niemand de arme man heeft verteld dat lady Maitland zo’n voornaam persoon is.’ Ze zei het luchtig, aangezien de rouwperiode Imogen in een persoon had veranderd die geen van hen goed kende.

Imogen wierp haar een ongeduldige blik toe en tilde een van haar krullen over haar schouder zodat die verleidelijk op haar boezem rustte. ‘Wees niet zo’n kuiken, Annabel. Beekman heeft alleen belangstelling voor mijn fortuin, en verder niets.’

Annabel trok een wenkbrauw op in de richting van Imogens krappe keurslijfje. ‘Verder niets?’

Een oppervlakkige glimlach deed Imogens lippen krullen, een van de weinige die Annabel in de afgelopen maanden had gezien. Imogen had de vorige herfst haar echtgenoot verloren, en na haar eerste zes maanden van rouw had ze zich in Londen bij Annabel gevoegd voor het seizoen. Momenteel amuseerde ze zich door respectabele matrones van de ton te shockeren door te pronken met een kleerkast vol rouwkleren die in gewaagde stijlen waren gemaakt en weinig van haar figuur te raden overlieten.

‘Je kon de aandacht verwachten,’ stelde Annabel vast. ‘Uiteindelijk ben je er helemaal voor gekleed.’ Er klonk een beetje sarcasme door in haar stem.

‘Denk je dat ik nog een van die jurken moet kopen?’ vroeg Imogen, terwijl ze in de spiegel staarde. Ze haalde verleidelijk haar schouders op, zodat het keursje nog lager op haar borst kwam te zitten. Ze was in zwart satijn gekleed, een volmaakt respectabele stof voor een weduwe. Maar de modiste was zo zuinig met de stof omgesprongen dat het keursje niet meer inhield dan een paar reepjes stof die een slank silhouet omsloten en elke ronding benadrukten. Het *pièce de résistance* was een rand van kleine witte veertjes rondom het keursje. De veertjes rustten tegen haar borsten, en maakten dat iedere man die ze zag alle voorzichtigheid overboord gooide.

‘Niemand heeft meer dan één jurk van die snit nodig,’ merkte Annabel op.

‘Madame Badeau heeft gedreigd er nog zo een te maken. Ze beweert dat ze er twee moet verkopen om haar ontwerp te rechtvaardigen. En ik zou niet graag een andere vrouw in ook zo’n jurk zien.’

‘Dat is belachelijk,’ zei Annabel. ‘Veel vrouwen hebben jurken van hetzelfde ontwerp. Niemand zal het opmerken.’

‘Iedereen merkt op wat ik draag,’ zei Imogen, en dat was natuurlijk maar al te waar.

‘Het is een verspilling om nog een jurk te bestellen die je vervolgens ongedragen in je kleerkast laat hangen.’

Imogen haalde haar schouders op. Haar echtgenoot was nagenoeg zonder een stuiver gestorven, maar toen was zijn moeder gaan kwijnen en binnen een maand na het overlijden van haar zoon gestorven. Lady Clarice had haar landgoed aan haar schoondochter nagelaten, waardoor Imogen een van de rijkste weduwen in Engeland was. ‘Dan zal ik de jurk voor jou laten maken. Je moet me beloven dat je hem alleen op het platteland zult dragen, waar niemand uit de hogere kringen je kan zien.’

‘Die jurk zal tot op mijn navel vallen als ik me vooroverbuig, wat nauwelijks gepast is voor een debutante.’

‘Je bent geen gewone debutante,’ hoonde Imogen. ‘Je bent ouder dan ik, en nota bene tweeëntwintig, zoals je heel goed weet.’

Annabel telde tot tien. Imogen had verdriet. Ze hoopte maar dat zij niet zo zou worden als ze verdriet had – zo verward. ‘Zullen we terugkeren naar lady Griselda?’ vroeg ze terwijl ze opstond en nog een laatste blik in de spiegel wierp.

Plotseling stond Imogen naast haar en glimlachte berouwvol. ‘Het spijt me dat ik zo vervelend ben. Je bent de mooiste vrouw op het bal, Annabel. Kijk naar ons samen! Jij straalt helemaal, en ik zie eruit als een oude kraai.’

Annabel moest grinniken. ‘Je bent geen kraai.’ Er was een gelijkenis in hun gelaatstreken; ze hadden beiden schuinstaande ogen en hoge jukbeenderen. Maar terwijl Imogens haar ravenzwart was, had Annabels haar de kleur van honing. En hoewel Imogens ogen vonkten, wist Annabel heel goed dat een

smeltende uitnodiging erin haar grootste kracht was, iets dat mannen onweerstaanbaar leken te vinden.

Imogen trok nog een krul naar de ronding van haar borst. Het zag er nogal vreemd uit, maar Imogens opvliegendheid was niet iets om lichtvaardig te riskeren en dus hield Annabel haar mond.

‘Ik heb besloten een cicerone te nemen,’ zei Imogen plotseling. ‘Al is het alleen maar om Beekman op afstand te houden.’

‘Wat?’ vroeg Annabel. ‘Een wat?’

‘Een galant,’ antwoordde Imogen ongeduldig. ‘Een man om me te begeleiden.’

‘Denk je erover weer te trouwen?’ Annabel was oprecht verbaasd. Bij haar beste weten hilde Imogen nog elke nacht hete tranen vanwege de dood van haar man.

‘Nooit,’ zei Imogen. ‘Dat weet je. Maar ik ben ook niet van plan om dwazen zoals Beekman mijn plezier te laten bederven.’ Hun ogen ontmoetten elkaar in de spiegel. ‘Ik ga Mayne nemen. En ik heb het nu niet over een huwelijk.’

‘Mayne!’ Annabel snakte naar adem. ‘Dat kun je niet menen!’

‘Natuurlijk wel,’ zei Imogen, met een geamuseerde uitdrukking op haar gezicht. ‘Er is niets wat me ervan weerhoudt om alles te doen wat ik wil. En ik geloof dat ik de graaf van Mayne wil hebben.’

‘Hoe kun je zo’n idee zelfs maar overwegen? Hij heeft je eigen zuster laten zitten, praktisch voor het altaar!’

‘Wil je beweren dat Tess beter af zou zijn met Mayne dan met Felton? Ze adoreert haar echtgenoot,’ zei Imogen.

‘Natuurlijk niet, maar dat verandert niets aan het feit dat Mayne haar in de steek heeft gelaten!’

‘Dat ben ik heus niet vergeten.’

‘Maar in vredesnaam, waarom dan?’

Imogen wierp haar een boze blik toe. 'Moet je dat nog vragen?'
'Bestraffing,' raadde Annabel. 'Doe het niet, Imogen.'

'Waarom niet?' Imogen draaide zich een beetje zodat ze haar figuur kon bekijken. Elke ronding was schitterend. En elke ronding was zichtbaar. 'Ik verveel me.'

Annabel zag een vlag van wreedheid in de ogen van haar zuster en pakte haar arm. 'Doe het niet. Ik twijfel er niet aan dat je Mayne verliefd op je kan laten worden.'

Imogens tanden flitsten wit op toen ze glimlachte. 'Daar twijfel ik ook niet aan.'

'Maar je zou ook verliefd op hem kunnen worden.'

'Onmogelijk.'

Annabel geloofde ook niet echt dat Imogen ooit weer van iemand zou kunnen houden. Ze had zichzelf na de dood van haar man in een ijslaag gehuld, en het zou tijd kosten om die te laten smelten.

'Alsjeblieft,' zei ze. 'Doe het alsjeblieft niet, Imogen. Voor Mayne kan het me niets schelen, maar het zou niet goed voor jou zijn.'

'Aangezien jij nog steeds een maagd bent,' zei Imogen met haar nieuwe, bittere glimlach, 'heb je er geen idee van wat goed voor me zou zijn, althans met betrekking tot mannen. We kunnen deze discussie nog eens aangaan zodra je enige ervaring hebt in wat het voor een vrouw betekent.'

Imogen verlangde duidelijk naar een pittige woordenwisseling zoals ze vroeger als kind hadden. Maar toen Annabel haar mond opende om een bijtend antwoord te geven, ging de deur open, en hun chaperonne, lady Griselda Willoughby, zeilde het vertrek binnen. 'Lieverds!' tjlpte ze. 'Ik heb jullie overal lopen zoeken! De hertog van Clarence is gearriveerd, en –'

Haar woorden stierven weg toen haar ogen van Annabels woedende gezicht naar Imogens vertrokken gezicht dwaalden. 'Aha,' zei ze, en ging zitten, waarna ze haar kostbare zijden sjaal rond haar schouders rechte trok, 'jullie zijn weer aan het kibbelen. Wat ben ik blij dat ik alleen een broer heb om me te plagen.'

'Je broer,' bitste Imogen, 'is nauwelijks iemand die je als familielid wilt hebben. In feite bespraken we net zijn vele deugden. Of liever gezegd het gebrek daaraan.'

'Ik twijfel er niet aan dat jullie beoordeling juist was,' zei Griselda sereen, 'maar het was een buitengewoon onaardige opmerking, liefje. Ik moet trouwens zeggen dat je neus wanneer je boos bent nogal smalletjes wordt... Daar wil je misschien wel over nadenken.'

Imogens neusvleugels verbreedden zich tot het uiterste. 'Aangezien ik er niet aan twijfel dat jij me ook wilt berispen, kan ik je net zo goed vertellen dat ik van plan ben een cicerone te nemen!'

'Een uitstekende beslissing, liefje.' Griselda sloeg een kleine waaier open en wuifde hem traag voor haar gezicht. 'Ik vind mannen zo nuttig. In een jurk zo strak als die je nu aanhebt, bijvoorbeeld, kun je nauwelijks gemakkelijk lopen. Misschien lukt het je een bijzonder sterke man te vinden die je door heel Londen kan dragen.'

Annabel onderdrukte een glimlach.

'Je mag er grapjes over maken als je wilt,' siste Imogen tussen opeengeklemd tanden, 'maar laat me heel duidelijk zijn over mijn besluit. Ik heb besloten een minnaar te nemen, niet een verbeterd soort knecht. En je broer Mayne is mijn eerste kandidaat.'

‘Aha,’ zei Griselda. ‘Nou, waarschijnlijk is het verstandig om te beginnen met iemand die heel ervaren is in dit soort situaties. Mayne heeft liever met getrouwde vrouwen te maken dan met weduwen; mijn broer heeft een talent om elke vrouw te vermijden die mogelijk beschikbaar is voor een huwelijk. Maar misschien kun jij hem op andere gedachten brengen.’

‘Ik geloof dat ik dat kan,’ stelde Imogen.

Griselda wapperde peinzend met haar waaier. ‘Er ligt een interessante keus voor je. Als ik bijvoorbeeld een minnaar zou nemen, zou ik willen dat de affaire langer dan twee weken duurt. Mijn lieve broer heeft zeker vele lady’s gehad op wie hij heeft geoeffend, en toch zwemt hij onvermijdelijk binnen veertien dagen naar een andere vrouw. Bovendien zou ik het persoonlijk onaangenaam vinden om te worden vergeleken met de vele mooie vrouwen die voor mij waren geweest, maar ik ben gewoon kieskeurig.’

Annabel grinnikte. Griselda zag eruit als een volmaakt volgzame, volmaakt vrouwelijke lady. En toch...

Imogen keek alsof ze nadacht. ‘Prima!’ zei ze ten slotte. ‘Dan zal ik de graaf van Ardmore nemen. Aangezien hij net een week in Londen is, kan hij me onmogelijk met een ander vergelijken.’

Annabel knipperde met haar ogen. ‘De Schotse graaf?’

‘Die bedoel ik, ja.’ Imogen pakte haar reticule en sjaal. ‘Hij is geen stuiver waard, maar zijn gezicht kan zijn fortuin zijn, in dit geval althans.’ Ze zag de frons op het voorhoofd van haar zuster. ‘O, wees niet zo’n benepen uilskuiken, Annabel. Geloof me, de graaf zal niet worden gekrenkt.’

‘Ik ben het met je eens,’ zei Griselda. ‘De man heeft een bijna tastbaar air van gevaar om zich heen. Hij zal niet worden gekrenkt, Imogen. Maar jij wel.’

‘Onzin,’ zei Imogen. ‘Je probeert me alleen maar mijn voorgenomen besluit uit mijn hoofd te praten. Ik ben niet bereid om de komende tien jaar in een hoekje met andere weduwen te zitten roddelen.’ Dat was een regelrechte belediging jegens Griselda, die haar echtgenoot jaren geleden had verloren, en nooit (voor zover Annabel wist) een gedachte aan een minnaar of een echtgenoot in overweging had genomen.

Griselda glimlachte liefjes, en zei: ‘Nee, ik kan zien dat jij een totaal ander soort vrouw bent, kindje.’

Annabel huiverde, maar Imogen merkte het niet. ‘Nu ik erover nadenk, geloof ik dat Ardmore alles bij elkaar een betere keus is dan Mayne. We zijn landgenoten, weet je.’

‘Eigenlijk lijkt me dat een reden om hem niet het hoofd op hol te brengen,’ hielp Annabel haar herinneren. ‘We weten toch hoe moeilijk het is om in een oud, bouwvallig huis in het noorden van het land te wonen zonder geld om het te onderhouden. De man is naar Londen gekomen om een rijke bruid te vinden, niet om een affaire met jou te beginnen.’

‘Je bent een sentimenteel mens,’ zei Imogen. ‘Ardmore kan voor zichzelf zorgen. Ik zal hem er zeker niet van weerhouden om een of andere dwaas juffertje het hof te maken, als hij dat wil. Maar als ik een *cavalier servente* heb, zullen de fortuinjagers me met rust laten. Ik zal hem alleen maar een poosje lenen. Jij bent toch niet van plan met hem te trouwen?’

‘De gedachte is nooit bij me opgekomen,’ antwoordde Annabel, niet geheel naar waarheid. De Schot was buitengewoon knap; een vrouw zou in haar graf moeten liggen om hem niet als gemaal in overweging te nemen. Maar Annabel wilde met een rijke man trouwen. En ze wilde in Engeland blijven. ‘Beschouw je hem als mogelijke echtgenoot?’

‘Absoluut niet. Hij is een sukkel zonder fortuin. Maar hij is aantrekkelijk, en hij kleedt zich zo eenvoudig dat hij bij mijn kleding past. Wie zou meer in een man kunnen wensen?’

‘Hij lijkt me niet een man om voor de gek te houden,’ zei Griselda, nu ernstig.

‘Als hij een rijke vrouw moet vinden, behoor je eerlijk te zijn,’ voegde Annabel eraan toe. ‘Anders denkt hij misschien dat je een huwelijk in overweging wilt nemen.’

‘Bah,’ zei Imogen. ‘De rol van bekrompen moralist past jullie geen van beiden. Doe niet zo vervelend.’ Na deze woorden zeilde ze weg en sloot de deur achter zich met iets meer kracht dan nodig was.

‘Hoewel het me moeite kost om het toe te geven,’ zei Griselda peinzend, ‘heb ik de situatie misschien niet goed aangepakt. Als je zuster vastbesloten is een schandaal te veroorzaken, had ze er beter aan gedaan zich tot Mayne te wenden. Op dit moment is het bijna een overgangsrite voor jonge vrouwen om een korte affaire met mijn broer te hebben, en dus zal er niet zo snel een schandaal opklaaien.’

‘Er is iets aan Ardmore waardoor ik me afvraag of ze hem wel zo gemakkelijk naar haar hand kan zetten als ze denkt,’ zei Annabel met een frons op haar voorhoofd.

‘Ik sluit me erbij aan,’ zei Griselda. ‘Ik heb geen woord met hem gewisseld, maar hij heeft weinig gemeen met de gemiddelde Engelse lord.’

Ardmore was een roodharige Schot, met een vierkante kaaklijn en brede schouders. Naar Annabels mening was hij niet te vergelijken met Griselda’s slanke broer.

‘Niemand schijnt veel over de man te weten,’ merkte Griselda op. ‘Lady Ogilby vertelde me dat ze van mrs. Mufford had

gehoord dat hij zo arm is als een kerkrat, en speciaal naar Londen is gekomen om een bruid met een bruidsschat te vinden.’

‘Maar heeft mrs. Mufford niet het gerucht verspreid over Clementina Lyffe die met een bediende is weggelopen?’

‘Klopt,’ beaamde Griselda. ‘En toch is Clementina gelukkig getrouwd met haar burggraaf en vertoont geen neiging of wat dan ook om met iemand van de huishoudelijke staf te vrijen. Lady Blechschmidt kan een fortuinjager meestal op een kilometer afstand ruiken, en er was gisteravond tijdens haar soiree geen teken van Ardmore, wat suggereert dat hij niet was uitgenodigd. Ik moet haar vragen of ze bruikbare informatie heeft.’

‘Zijn afwezigheid tijdens die speciale gebeurtenis kan erop duiden dat hij een afkeer heeft van verveling,’ merkte Annabel op.

‘Foei!’ zei Griselda, terwijl ze in de lach schoot. ‘Je weet dat lady Blechschmidt een heel goede kennis van me is. Ik moet zeggen dat het voor daar ongebruikelijk is om zo geheimzinnig over de man te doen; als hij van Engelse afkomst was, zouden we alles over hem weten, van zijn geboortegewicht tot zijn jaarlijkse inkomen. Heb je hem ooit ontmoet toen je in Schotland woonde?’

‘Nooit. Maar mrs. Muffords speculatie over zijn reden om naar Londen te komen is waarschijnlijk waar.’ Vele Schotse edellieden hingen rond in haar vaders stallen, en ze waren allemaal net zo platzak als haar eigen vader, die ook een burggraaf was. In feite was het voor hen praktisch een vereiste. Iemand bleef of arm, of trouwde met een rijke Engelsman – zoals Imogen had gedaan, zoals Tess had gedaan, en zoals ze zelf zou doen.

‘Ardmore ziet er niet uit als iemand die zich door je zuster voor de gek zal laten houden,’ zei Griselda.

Annabel hoopte dat ze gelijk had. Er was een kwetsbaarheid achter Imogens kunstige vertoon van haar boezem die weinig met verlangen te maken had.

Griselda stond op. 'Imogen moet haar eigen weg door haar verdriet zoeken,' zei ze. 'Er zijn vrouwen die er een zware tijd door hebben, en ik ben bang dat zij een van hen is.'

Hun oudste zuster, Tess, bleef zeggen dat Imogen haar eigen leven moest leiden. En dat vond Annabel ook.

Even speelde er een glimlach rond haar lippen. De enige bruidsschat die ze had was een paard, dus de Schot en zij waren wat geld betrof werkelijk twee gelijken.

2

Lady Feddrington was gegrepen door een hartstochtelijke passie voor alle Egyptische dingen, en aangezien ze de middelen had om aan elke gril toe te geven, vertoonde haar balzaal veel overeenkomsten met een warenhuis van plunders van graftomben. Aan weerskanten van de grote deuren stonden enorme beelden van een soort hondmensen. Waarschijnlijk hadden ze oorspronkelijk bij de deuren van een Egyptische tempel gestaan.

‘Aanvankelijk wist ik niet of ik ze wel mooi vond. Hun gezichtsuitdrukking is niet... vriendelijk,’ had lady Feddrington tegen Annabel gezegd. ‘Maar nu heb ik ze Humpty en Dumpty genoemd. Ik zie ze eigenlijk als hogere bedienden – zo stilletjes, en je ziet in een enkele oogopslag dat ze niet overmatig zullen drinken.’ Ze had erbij gegiecheld; lady Feddrington was een nogal dwaze vrouw.

Maar Annabel moest toegeven dat Humpty en Dumpty er van een afstandje fantastisch uitzagen. Ze staarden neer op de